

Arrest

nr. 92 045 van 23 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in Nova Gradiska (Kroatië) en opgegroeid met uw ouders in Slavonski Brod (Kroatië). U bent staatloos. U bent (sinds 2001) traditioneel gehuwd met M. M. {...} (O.V. xxxxxx), een Rom in het bezit van de Kroatische nationaliteit. Bij het uitbreken van de oorlog in Kroatië in 1991 – u was toen ongeveer 12 jaar oud – vluchtte u met uw ouders, broers en zussen naar Italië. Daar jullie een tijd in een 'kamp' in Bologna (Italië) verbleven meent u dat uw vader asiel aanvraagde in Italië. In Italië had u zolang u minderjarig was een verblijfsvergunning en kende u geen concrete problemen. U volgde een opleiding tot kelner en werkte tevens voor de gemeentediensten. Echter, toen u meerderjarig werd, moest u om Italiaanse verblijfsdocumenten te kunnen verkrijgen of officieel te kunnen werken in Italië geldige identiteitsdocumenten voorleggen, waar

u niet van in het bezit was. U wendde zich meermaals tot het Kroatisch consulaat in Milaan (Italië) waar u steeds te horen kreeg dat men u geen documenten kon verschaffen omdat u niet terug te vinden was in het geboorteregister/rijksregister. Door uw gebrek aan identiteitsdocumenten kon u in Italië evenmin officieel huwen met uw partner M. {...}. Tijdens uw verblijf in Italië trachtte u meermaals illegaal terug te keren naar Kroatië, maar u werd tegengehouden aan de Sloveense grens en teruggestuurd naar Italië. Eind 2003 wilde u een asielaanvraag indienen in Italië, maar u kreeg te horen dat dat recht voor u niet meer openstond omdat u reeds te lang in Italië verbleef. U werd met het oog op een repatriëring opgesloten in een gesloten centrum. Omdat u niet terug te vinden was in de Kroatische registers werd u door de Italiaanse autoriteiten terug in vrijheid gesteld. In Italië trachtte u met behulp van advocaten uw verblijfssituatie te legaliseren. Zo stelde u een procedure in om het statuut van staatloze te verkrijgen, echter zonder succes. In mei 2009 ging uw partner, omdat jullie niet in de mogelijkheid waren in Italië geldige documenten te verkrijgen voor jullie kinderen, met jullie kinderen naar Kroatië om hen in het bezit te stellen van geldige identiteitsdocumenten. Uw partner informeerde zich in Kroatië tevens naar uw mogelijkheden om in Kroatië identiteitsdocumenten te verkrijgen. Ook uw partner kreeg te horen dat u niet terug te vinden was in de registers. Eind juni 2009 keerden uw partner en kinderen terug naar Italië. In navolging van uw ouders M. H. {...} (O.V. xxxxxxx) en C. B. {...} (O.V. xxxxxxx), die in Italië in een gelijkaardige situatie als u verkeerden, verliet u met uw gezin in oktober 2009 Italië en reisde u naar België, waar u op 15 oktober 2009 een asielaanvraag indiende. Bij een eventuele terugkeer naar Kroatië vreest u, omdat u niet over identiteitsdocumenten beschikt, te worden teruggestuurd naar Italië. Bij een terugkeer naar Italië vreest u opnieuw in een situatie zonder verblijfsdocumenten verzeild te geraken, met de nodige gevolgen van dien.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas bent u in het bezit van de volgende documenten: uw internationale Roma-identiteitskaart, uitgereikt op 12 maart 2006; de Kroatische paspoorten, Kroatische staatsburgerschapsbewijzen, geboorteaktes en inschrijvingsbewijzen van woonplaats van uw kinderen; een document d.d. 29 december 2003 van het Kroatisch consulaat in Milaan waaruit blijkt dat u op het moment van navraag door de Italiaanse autoriteiten (15 december 2003) niet in het bezit was van het Kroatisch staatsburgerschap; een reeks documenten die aantonen dat u in Italië met behulp van advocaten heeft getracht uw verblijfssituatie aldaar te regulariseren; de doorlaatbewijzen d.d. 6 mei 2009 van het Kroatisch consulaat in Milaan waarmee uw partner en kinderen in mei 2009 naar Kroatië reisden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten voor uw kinderen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratief dossier en de actuele situatie in uw land van herkomst, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde in oktober 2009 een asielaanvraag in België te hebben ingediend omdat u er tijdens uw verblijf in Italië (1991-2009) niet in slaagde Kroatische identiteitsdocumenten te verwerven die een terugkeer naar Kroatië mogelijk konden maken, en u er ook niet in slaagde uw verblijfssituatie in Italië op enerlei wijze te legaliseren. U bent naar België gekomen om, net als uw ouders, verblijfsdocumenten te verkrijgen en eindelijk met uw gezin een rustig, stabiel leven te kunnen leiden. Noch in Kroatië noch in Italië kende u concrete problemen met andere burgers (CGVS I, p. 11-12). Zowel bij terugkeer naar Kroatië als Italië vreest u enkel en alleen in een illegale verblijfssituatie terecht te komen en zodoende geen menswaardig leven te kunnen leiden (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 8).

Wat de rechtstreekse aanleiding voor uw asielaanvraag betreft, meer bepaald dat u na uw jarenlange verblijf in Italië er nog steeds niet in geslaagd was uw verblijfssituatie te legaliseren, moet worden vastgesteld dat dit motief op zich niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin houdt voormeld motief verband met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband dient opgemerkt te worden dat het verlenen van toegang aan, het toekennen van verblijf of vestiging aan en het verwijderen van vreemdelingen – en aldus het al dan niet toekennen van of verlengen van een verblijfsvergunning – behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat die dergelijke beslissingen neemt op grond van de in het land in kwestie, in uw geval Italië, vigerende wetgeving(en). Dergelijke maatregelen wijzen op zich niet op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van de definitie

van subsidiaire bescherming. Ondanks dat Roma in Italië regelmatig te maken krijgen met een discriminerende behandeling bij onder meer het verkrijgen van verblijfsdocumenten, wat door het Commissariaat-generaal wordt erkend, moet ter zake worden vastgesteld dat uit de door u neergelegde Italiaanse documenten geenszins sluitend kan worden afgeleid of u op het moment dat u Italië verliet in 2009 aldaar wel of niet over een geldige verblijfsvergunning beschikte. Evenmin kan op basis van de door u neergelegde documenten onomstotelijk worden vastgesteld of de status van apatride u in Italië effectief is geweigerd (document 5). U heeft Italië bijgevolg niet verlaten uit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft Kroatië, het land waarvan u oorspronkelijk afkomstig bent en waarvan zowel uw partner als uw kinderen het staatsburgerschap bezitten, moet worden vastgesteld dat u evenmin afdoende feiten en elementen heeft aangebracht die in uw hoofde ten aanzien van Kroatië kunnen doen besluiten tot de aanwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst gaf u aan dat u bij een eventuele terugkeer naar Kroatië geen problemen vreest met andere burgers (CGVS II, p. 8). Ook uw partner kende de afgelopen jaren bij terugkeer naar Kroatië geen problemen met andere burgers of de autoriteiten en heeft aldus geen vrees om terug te keren naar Kroatië, wat temeer blijkt uit het feit dat uw partner zich ten tijde van uw gehoor d.d. 11 april 2012 in Kroatië bevond (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 8-9; CGVS partner, p. 6). Ten aanzien van Kroatië vreest u door uw gebrek aan identiteitsdocumenten en gebrek aan het Kroatisch staatsburgerschap de toegang tot het Kroatisch grondgebied te worden ontzegd, er aldus niet legaal te kunnen verblijven en te worden teruggestuurd naar Italië (CGVS II, p. 8). U bracht in dit verband verder aan dat u in feite wel zou willen terugkeren naar Kroatië, maar dat u daartoe niet de mogelijkheid heeft omdat de Kroatische autoriteiten u niet in het bezit willen stellen van identiteitsdocumenten (CGVS I, p. 7). Opdat een dergelijke situatie tot de erkenning van de status van vluchteling zou leiden en aldus gelijkgeschakeld zou kunnen worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin moet vaststaan dat de houding van de Kroatische autoriteiten een dermate discriminatoir karakter kent dat de gevreesde problemen te wijten aan het discriminatoir optreden van de betrokken autoriteiten zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Hierbij dient benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich niet noodzakelijkerwijze een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Wat uw persoonlijke situatie betreft, moet worden opgemerkt dat niet afdoende werd aangetoond dat de Kroatische autoriteiten ten aanzien van u een dergelijke doorgedreven vorm van discriminerende bejegening hanteerden. Immers, vooreerst was het feit dat u nergens terug te vinden was in de registers er de oorzaak van dat de Kroatische autoriteiten u niet in het bezit konden stellen van identiteitsdocumenten. Uit het feit dat het Kroatisch consulaat de paspoorten opvroeg van uw familieleden die wel het Kroatisch staatsburgerschap verkregen om na te gaan of er iets gedaan kon worden aan uw problematische situatie en het feit dat het Kroatisch consulaat uw kinderen voorzag van doorlaatbewijzen om naar Kroatië te kunnen reizen, kan worden afgeleid dat het Kroatisch consulaat u van dienst wilde zijn (CGVS II, p. 4, 9; document 7). Voorts moet worden opgemerkt dat het feit dat u in december 2003 niet over het Kroatisch staatsburgerschap beschikte a priori niet uitsluit dat u in de toekomst in het bezit zou kunnen worden gesteld van het Kroatisch staatsburgerschap (document 4). Ondanks dat uw partner zich, wanneer zij de afgelopen jaren in Kroatië was, wel bevoegde bij de bevoegde autoriteiten (waar u echter geen enkel schriftelijk bewijsstuk kon van neerleggen), heeft u nooit van de mogelijkheid gebruik gemaakt om in Kroatië eventueel met behulp van een advocaat de (juridische) procedure te hanteren om zich te laten registreren in het Kroatische geboorteregister/rijksregister. Er kan dan ook geenszins uitgesloten worden dat de Kroatische autoriteiten u niet zouden registreren als hun staatsonderdaan indien u dergelijke procedure ingesteld zou hebben en dat er aldus een discriminerende bejegening om redenen vervat in de Vluchtelingenconventie door de Kroatische autoriteiten ten aanzien van u aanwezig is.

Wat ten slotte uw verklaring betreft actueel staatloze te zijn dient erop gewezen te worden dat u voor het verkrijgen van een toelating of machtiging tot verblijf in België op basis van uw staatloosheid een beroep dient te doen op de daartoe geëigende procedures en zich dient te wenden tot de Rechtbank van Eerste Aanleg die over een dergelijk statuut oordeelt.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw Roma-identiteitskaart staft uw identiteit en oorspronkelijke afkomst, gegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De Kroatische paspoorten, staatsburgerschapsbewijzen, geboorteaktes en inschrijvingsbewijzen van woonplaats van uw kinderen staven hun nationaliteit en identiteit, die hier evenmin ter discussie staan. Het attest d.d. 29 december 2003 van het Kroatisch consulaat toont aan dat u op dat moment niet u het bezit was van het Kroatisch staatsburgerschap, maar doet geen afbreuk aan de bovenstaande conclusie dat het niet bezitten van een bepaald staatsburgerschap op een gegeven tijdstip niet uitsluit dat dit in de toekomst niet kan worden verworven. De doorlaatbewijzen d.d. 6 mei 2009 bevestigen dat uw kinderen de mogelijkheid kregen legaal naar Kroatië te reizen, maar niets meer dan dat. De Italiaanse (juridische) documenten werden in deze beslissing reeds besproken.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner M. M. {...} werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat uw ouders erkend werden als vluchteling heeft geen invloed op deze beslissing daar elke asielaanvraag op individuele gronden beoordeeld dient te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder meent verzoeker dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat hij vanaf 1991 tot 2009 in Italië heeft geleefd en tot 2005 een verblijfstitel had die niet meer hernieuwd werd omwille van de positieve evolutie van de situatie in de Balkan. Ondanks zijn integratie in de Italiaanse samenleving kreeg hij daarna geen verblijfstitel meer. Hij heeft in Italië ook verschillende keren gepoogd het statuut van staatloze te verkrijgen. Verzoeker verwijst naar het document van zijn advocaat inzake de procedure tot erkenning als staatloze waaruit blijkt dat hij na 2000 niet meer over een verblijfstitel heeft beschikt. Als gevolg daarvan werd hij eveneens door de Italiaanse autoriteiten opgesloten om naar Kroatië te worden teruggestuurd, wat evenwel niet lukte. Verzoeker verwijst naar de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* en meent dat, daar het Commissariaat-generaal niet betwist dat hij meerdere documenten heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij zijn verblijfssituatie in Italië poogde te regulariseren, men van het Commissariaat-generaal mocht verwachten dat dit de nodige stappen zou ondernemen om te bewijzen of verzoeker in Italië al dan niet over een verblijfsdocument beschikt. Hetzelfde geldt voor de procedures tot erkenning als staatloze. Los van de vraag of het gedrag van de Italiaanse overheid discriminatoir is, dient alleszins vastgesteld dat verzoeker niet op legale wijze in Italië kan wonen waardoor hem meerdere fundamentele rechten worden ontkend.

Verzoeker stelt dat hij evenmin in Kroatië kan leven omdat er geweigerd wordt hem in bezit te stellen van identiteitsdocumenten. Verzoeker legt ter staving van zijn aanvraag een document van 29 december 2003 van het Kroatisch consulaat in Milaan voor. Verzoeker kan niet van het Kroatisch burgerschap genieten omdat hij niet geregistreerd is in het geboorte- en rijksregister. Verzoeker betoogt voorts dat de Kroatische autoriteiten discriminerend optreden ten aanzien van Roma. Verzoeker citeert uit rapporten en betoogt dat het feit dat Roma in Kroatië problemen ondervinden om persoonlijke documenten te krijgen, beschouwd wordt als discriminatie. Verzoeker heeft zich diverse keren naar het consulaat begeven maar heeft er nooit hulp gekregen. Het feit dat er doorlaatbewijzen werden afgegeven voor zijn kinderen, bewijst volgens verzoeker niet dat het consulaat hem van dienst wilde zijn. Immers beschikken zijn kinderen via hun moeder wel over het Kroatisch staatsburgerschap. Verzoeker stelt dat aan zijn vader – die zich in een identieke situatie bevond – wel de vluchtelingen-

status werd toegekend. Verder meent verzoeker dat hij in Kroatië niet over een pro deo advocaat kan beschikken en zelf kan hij deze niet betalen. Verzoeker meent gediscrimineerd te worden en in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut. In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 oktober 2009 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Bij de aanvang van zijn asielaanvraag verklaarde verzoeker houder te zijn van de Kroatische nationaliteit. Zo heeft hij dit onderschreven op de bijlage 26 van 15 oktober 2009, op de verklaring van 18 december 2009, op de verklaring betreffende de woonstkeuze van 18 december 2009, op het ontvangstbewijs en op de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (stukken 9, 10 en 11). Bij zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werden verzoekers verklaringen hem ook voorgelezen in het Rom waarna hij deze nogmaals bevestigd heeft en verklaarde dat deze met de

werkelijkheid overeenstemmen. Pas tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker voor het eerst dat hij niet weet wat zijn huidige staatsburgerschap is (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 3). Gelet op het feit dat verzoeker initieel stelde de Kroatische nationaliteit te hebben en initieel enkel problemen aanhaalde ten aanzien van Italië, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers latere verklaringen dat hij niet weet welke nationaliteit hij heeft. Aan het document dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal neerlegde, meer bepaald het attest van het consulaat van Kroatië van 29 december 2003 waarin gesteld wordt dat verzoeker geen Kroatisch burger is, hecht de Raad geen enkele bewijswaarde. Immers, zoals blijkt uit het administratief dossier, betreft dit slechts een kopie (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 8 en documenten, stuk 12). De Raad wijst erop dat kopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen zijn. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker fraude met overheidsdocumenten heeft gepleegd, zodat ook deze vaststelling afbreuk doet aan de bewijswaarde van het door verzoeker bijgebrachte document (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 11 en stuk 10, SIS-document). Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen te dezen niet het geval is nu geen geloof gehecht wordt aan verzoekers verklaringen als zou hij de Kroatische nationaliteit niet bezitten.

Daar uit voorgaande blijkt dat verzoeker de Kroatische nationaliteit heeft, dient de beoordeling in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet naar Kroatië toe te gebeuren. Het betoog van verzoeker over Italië is aldus niet dienstig.

2.5. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal werd verzoeker expliciet gevraagd wat zijn vrees was ten aanzien van Kroatië, waarop hij antwoordde: *“Ja, wel een vrees. K. staat me niet meer aan. Balkan is balkan. Ik spendeerde veel geld voor K en uiteindelijk kreeg ik dit resultaat (AZ toont doc 2003 waar staat dat hij geen kroatisch staatsburgerschap bezit). Mijn vrouw is wel kroatische”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 12). Wanneer verzoeker tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt wat hij vreest in Kroatië, antwoordt hij: *“neen, ik vrees niemand, ik vermoordde niemand er of stal er niets. Ik kwam uit Italië naar hier. Ik heb in K. niet geprobeerd me zo in te schrijven als vreemdeling met een Kroatische, daar is de wetgeving niet zoals hier.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS (2), stuk 4, p. 8).

2.6. Zoals hoger reeds gesteld kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij geen Kroatisch staatsburger zou zijn. Verzoeker houdt voor geen documenten te kunnen verkrijgen van de Kroatische autoriteiten en dat de reden daarvoor is dat hij niet terug te vinden is in het geboorteregister van Novio gradiska (administratief dossier, gehoorverslag CGVS (2), stuk 4, p. 8). Wanneer hem evenwel gevraagd wordt of zijn vrouw, die teruggekeerd is naar Kroatië, een bewijs hiervan kan meebrengen naar België, antwoordt verzoeker: *“Neen, dat gaan ze haar niet geven. {..}”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS (2), stuk 4, p. 8). Doorheen het gehoor van verzoeker blijkt voorts dat de Kroatische autoriteiten wel bepaalde stappen ondernomen hebben om verzoeker ter wille te zijn, zo werden zijn vrouw en kinderen in bezit gesteld van doorlaatbewijzen en paspoorten. Verzoekers verklaringen dat de Kroatische autoriteiten hem geen documenten willen afleveren, zijn slechts gratuite beweringen nu uit niets blijkt dat verzoeker effectief de Kroatische autoriteiten gevraagd heeft hem in bezit te stellen van documenten of dat hij gepoogd heeft om de daartoe geëigende procedure te volgen. Immers stelt verzoeker zelf, wanneer de commissaris-generaal hem op deze mogelijkheid wijst, dat zijn Italiaanse advocaat hem gezegd had dat hij daartoe een Kroatische advocaat moest inschakelen, hetgeen verzoeker heeft nagelaten te doen. Wanneer verzoeker gevraagd wordt of hij in België nog pogingen ondernomen heeft om in het bezit gesteld te worden van Kroatische documenten, repliceert hij: *“Neen, want K is voor me niet meer interessant. {..}”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS (2), stuk 4, p. 7). Wat betreft de pogingen die zijn echtgenote zou ondernomen hebben, blijkt uit haar verklaringen dat deze zich slechts beperkten tot het navragen of haar echtgenoot in het bestand in Kroatië stond (administratief dossier, gehoorverslag CGVS vrouw, stuk 13, p. 5). Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als een vraag om in het bezit gesteld te worden van documenten. Om van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te kunnen spreken moet vaststaan dat de houding van de Kroatische autoriteiten een dermate discriminatoir karakter kent dat de gevreesde problemen te wijten aan het discriminatoir optreden van de betrokken autoriteiten zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Hierbij dient te worden benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich niet noodzakelijkerwijze een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, moet worden opgemerkt dat niet afdoende werd aangetoond dat de Kroatische

autoriteiten ten aanzien van hem een dergelijke doorgedreven vorm van discriminerende bejegening hanteerden. Zoals blijkt uit de bespreking hoger zijn de Kroatische autoriteiten verzoeker op verschillende vlakken ter wille geweest en heeft verzoeker nooit van de mogelijkheid gebruik gemaakt om eventueel met behulp van een advocaat de (juridische) procedure te hanteren om in het bezit gesteld te worden van documenten. Verzoeker beaamt dit trouwens zelf in zijn verzoekschrift (p. 7). Er kan dan ook geenszins uitgesloten worden dat de Kroatische autoriteiten verzoeker in het bezit zouden stellen van documenten. Een discriminerende bejegening om redenen vervat in het Vluchtelingenverdrag door de Kroatische autoriteiten ten aanzien van verzoeker kan aldus niet worden vastgesteld. Waar verzoeker nog praktische bezwaren aanhaalt waarom hij zich niet de moeite getroost om via de geëigende weg in het bezit te worden gesteld van documenten, kan dit geenszins als argument gebruikt worden om aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker beperkt zich te dezen tot gratuite beweringen waarom hij niet in staat zou zijn om een Kroatische advocaat in te schakelen. Bovendien staat niets verzoeker in de weg om via zijn Belgische advocaat de nodige stappen te ondernemen.

2.7. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift poneert dat het niet betwist kan worden dat de Kroatische autoriteiten discriminerende bejegeningen hanteren ten aanzien van de Romabevolking en daarbij citaten aanhaalt uit rapporten, wijst de Raad er op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt heeft verzoeker niet aangetoond dat de Kroatische autoriteiten discriminerend hebben opgetreden noch dat, indien er al sprake zou kunnen zijn van discriminerende bejegeningen (quod non), deze dermate zouden zijn dat zij een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een vrees voor reële schade aantonen. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in zijn land van herkomst geen andere problemen heeft gekend.

2.8. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat zijn vader wel als vluchteling werd erkend, dient gesteld dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld, hetgeen in casu ook gebeurd is.

2.9. De overige door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag neergelegde documenten verantwoordt geen andere beoordeling van verzoekers asielaanvraag. De identiteit van verzoekers echtgenote en kinderen wordt niet betwist. Voorts blijkt dat alle door verzoeker neergelegde documenten kopies betreffen, waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht daar kopies gemakkelijk door knippen plakwerk te vervalsen zijn.

2.10. In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van haar asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat zij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER